

6./

„Aby Boh sám seba lepšie spoznal, vymyslel na Zemi takú hru...“, pokračovala a ja som ju pozorne počúvala, lebo som cítila, že prenikám do Pravdy života.

„Predstav si priamku bez koncov, ktoré vedú do nekonečna. Tá priamka obsahuje všetky informácie a všetky varianty každého človeka na Zemi. Skôr ako sa narodíte na Zem, vyberiete si na tej priamke bod, od ktorého sa chcete pohnúť. Od toho bodu začína vaša pozemská cesta, ktorou ste sa rozhodli ísť. Ak ste chceli v živote zakúsiť hlad a biedu, tak ste sa narodili do chudobnej rodiny, ktorú ste si sami zvolili na priamke variant. Ak ste chceli zakúsiť úspech a bohatstvo, zvolili ste si zase takú cestu. Avšak skôr ako ste sa narodili, na svoj cieľ cesty ste zabudli. Presnejšie povedané, bolo to z vašej pamäti vymazané, a preto si nič nepamätáte. Na svoju cestu životom je každému pridelený anjel strážny, ktorý vás vedie celou cestou až do cieľa. Pomáha vám prekonávať prekážky a našepkáva kadiaľ ďalej, ak sa odchýlite z trasy. Máte však slobodu voľby, čiže váš cieľ je tak trochu predurčený, ale záleží na vás, ktorou cestou sa k nemu dostanete. Tých ciest je nekonečne veľa možností. Máte slobodu výberu, a preto sa kedykoľvek môžete vybrať ktoroukoľvek cestou. Tie cesty môžete aj neustále meniť, k cieľu vás to privedie tak či tak. Preto nikdy neľutujte svoje rozhodnutie v akejkoľvek situácii, pretože nemáte čo pokaziť. Práve naopak.

Môžete len získať. Čím častejšie meníte cesty, tým viac zažijete, čiže spoznáte sami seba a tým aj Boha.“

„Ale ako sa mám dívať na krivdy života? Na katastrofy? Na ponížovanie? Na utrpenie alebo na smrť?“ spýtam sa, lebo mám pocit, že tam kdesi táto božskosť chýba.

Akoby sa tam k tým úbožiakom otočil chrbtom. Bela sa len usmiala.

„Výborná poznámka! V prvom rade nikdy nesúď, pretože nepoznáš výber toho človeka. Nevieš pre aký život sa rozhodol ešte pred narodením. Možno sa rozhodol zažiť utrpenie alebo katastrofy. A preto ho nikdy ani neľutuj, ani keď sa jedná o smrť.“

„To mám byť ku všetkému ľahostajná a ignorovať ich volanie o pomoc?“ spýtam sa trochu prekvapene.

„To netvrdím, máte sa len vyhnúť odsudzovaniu, nech robíte čokoľvek, pretože každá okolnosť je darom a v každej skúsenosti je ukrytý poklad. Preto neodsudzujte karmickú cestu, ktorú si zvolili druhí ľudia. Nikdy neviete čo oni považujú za úspech, a čo za neúspech. Svoje názory si nechajte pre seba a to isté doprajte ostatným.“

„Takže sa mám zmierniť s chudobou aj keď sa mi taký život nepáči? Alebo dokonca s utrpením? Len preto, že som si túto cestu zvolila ešte skôr ako som sa narodila?“

„Ani to nie je celkom tak. Si predsa Božie dieťa. Si Stvoriteľ vlastného sveta. Kedykoľvek môžeš svoj život zmeniť. Stačí si len vybrať inú cestu. Nemusíš sa báť, že nesplníš to, čo si si pred narodením do tohto sveta zau-

mienila. Vždy ťa to dovedie do cieľa. Máš veľký dar. Máš slobodu výberu. Rozhodni sa a zmeň svoje miesto v živote. Vyber si niečo iné. Je to ako keď prídeš do obchodu. Rozhliadni sa po regáloch a vyber si taký tovar, aký ti vyhovuje. Nikto ti nekáže, aby si si vybrala ten ktorý nechceš, rozumieš tomu?“

„Myslím, že áno.“

„Fajn. Tak teraz sa pomaličky môžeme vrátiť k práci, lebo vidím, že tam máme ešte veľa roboty.“

Pomôžem jej zbalit' košík a všetky tri sa vyberieme do podkrovia.

„Vieš vlastne, čo je toto za domček?“ spýta sa ma Bela, keď zastaneme uprostred podkrovia a rozhliadame sa po okolí.

„Lana mi niečo hovorila, ale ak mám byť úprimná, veľmi tomu nerozumiem,“ poviem pravdivo a zoberiem malý rozpadnutý stolík.

Vynášame rozpadnutý nábytok, aby sme tam mohli všetko vyzametať a vyčistiť pre nových domácich. Aspoň to som si myslela, kým mi to Bela nevysvetlila.

„Tento domček je ako tvoje telo. Teraz ale nemyslím fyzickú krásu, ale skôr tú vnútornú.“

„Chceš povedať, že mám v sebe takýto neporiadok?“ zhrozím sa. „Neboj sa...“ zasmeje sa dobrosrdečne a Lana mi veselo rozčuchá vlasy.

„To len preto, že si ma vôbec nepočúvala. Rokmi sa ti to stalo,“ Lana ukázala okolo seba.

„Ale nemusíš vôbec nič ľutovať. Si o to bohatšia o nové skúsenosti. Chápeš už tým slovám? Akúkoľvek cestu si v živote vyberieš, všetky sú správne, lebo zažívaš vždy niečo nové. Niečo nepoznané. Iba ten, kto ide celý život len jednou cestou, v živote spí. Nezažíva nič nové, každý deň má rovnaký. Prežíva svoj stereotyp, lebo sa bojí zmeny. Bojí sa vystúpiť z toho poznaného do neznáma, lebo nevie čo ho tam čaká. Radšej sa bude utvrdzovať v tom, že cesta, ktorou ide je tá správna. Aj keď má z časti pravdu, ale taký človek toho veľa za život nezažije. Vtedy musia nastúpiť do jeho života zákony prírody a doslova ho vytrhnúť z kolísky svojho pohodlia. Zákony prírody si už cestu nájdu, aby ho donútili zmeniť stereotyp a kráčať inou, nepoznanou cestou. Napríklad sa mu stane v živote niečo veľmi zlé, čo ho donúti pohnúť sa z miesta. Čo ho prebudí zo spánku. Napríklad mu zomrie milovaný člen rodiny. Alebo mu prírodný živel zruší, alebo vyplaví dom. Alebo ho jednoducho postihne nejaká zákeraná choroba. Môže havarovať, môže prísť o nohu alebo o ruku. Možností je neúrekom. Sú to spôsoby, ktorými si príroda hravo poradí s akýmkoľvek zakoreneným a zaspáťým človekom. Príroda ich však nechce trestať. Príroda nikdy netrestá. Ona len mení. Ak niekde niekto zaspí, preženie sa tadial', aby prebúdza ľudí k životu. Lebo život je pohyb. Ten kto sa nehýbe, nežije. Človek musí byť neustále v pohybe, aby bol šťastný a plný života. A ty dievča, si mi dala poriadne zabrať. To ti poviem,“ usmia-

la sa a znovu mi rozčuchala vlasy, možno za normálnych okolností by mi to trochu vadilo, ale od nej to bolo milé.

Zasmiala som sa ako keby ma prichytili pri nejakom šibalstve.

„A čo som pokazila?“ spýtam sa a všetky sa zasmejeme.

Potom si Lana sadne na roh stola a opráši si stehná. Bolo to zvláštne, ale necítila som žiadnu vinu. Žiadne výčitky, nič. Bolo mi s nimi neskutočne dobre.

„Veľmi skoro si sa opustila!“ začala Lana vysvetľovať.

„Na všetko okolo seba si sa začala pozerat' pesimisticky, čím dlhšie si myslela negatívne, tým viac zlých a negatívnych myšlienok ku tebe prúdilo. Negatívne myšlienky ťa napokon pohltili celú. Toto je výsledok tvojich myšlienok,“ ukázala okolo seba.

„Nerozumiem,“ priznám sa a pozerám okolo na tú spúšť. Vtom sa ozvala Bela.

„Dieťa moje, toto podkrovie je tvoja myseľ. Je zanesená tými zlými a škodlivými myšlienkami. Ak sa chceš v živote dopracovať k niečomu novému, musíš sa najskôr zbaviť toho starého. Preto teraz vypratávame toto podkrovie, čiže tvoje negatívne myšlienky, ktorými je tvoja myseľ naplnená. Ak bude prázdna, až potom môžu prísť nové pozitívne myšlienky, čiže v tomto prípade nový nábytok.“

Podala mi do ruky starú lampu a schádzali sme dole schodmi.

„Toto je zase tvoje srdce,“ ukázala na prízemie.

„To preto si tu tak silno pociťovala svoje emócie. Je nimi naplnená celá miestnosť. Potom tu máme ešte pivnicu, tvoje podvedomie. Ak sa chceš zmeniť, musíš si urobiť vo svojom vnútri poriadok. Inak dnu nič nové nedostaneš. Všetko ale musíš v prvom rade chcieť. Preto sa tá Lana trochu váhavo spýtala, či jej pomôžeš s týmto domom, čiže so sebou samou. Bála sa, že odmietneš. Bála sa, že budeš chcieť zostať uzavretá vo svojom domčeku a nikoho doň nevpustiš.“

Priateľsky som na ňu pozrela.

„Ďakujem,“ zašepkala a pokrčila plecami.

„Za čo?“ spýtam sa, ale Bela už pokračovala.

„Ona vie za čo,“ zasmiala sa a pozrela na ňu.

„Keď porušila anjelsku dohodu, že za žiadnych okolností nesmie takýmto spôsobom zasahovať do tvojho života...“

„Nerozumiem...“

„Bola z teba taká nešťastná, že si nevšímaš jej znamenia a tvoj vnútorný hlas, ktorý je najsilnejším dorozumievacím jazykom medzi vami, a že upadáš do ťažkých depresí, že nevedela čo má robiť. Radila sa o tom so mnou, ale neporadila som jej. Do ľudských životov nemôžem zasahovať. Všetci ste dostali ten istý dar. Dar rozhodovať sa sami za seba. Dar vytvárať si svoj život podľa vlastnej vôle a ty si si zvolila takúto cestu. Ja sa na vás môžem len nečinne prizerať a tak precítiť všetko čo viem. Lenže Lana na to mala asi iný názor. Rozhodla sa, že ťa sem privedie, aby ťa

mohla zachrániť. Nebola si však istá, či budeš s nápravou súhlasiť. Ale ako vidím, podarilo sa jej to.“

Pozriem na Lanu a po líci mi tečú horúce slzy. No neboli to slzy smútku, ale dojatia. Bola mi všetkým. Cítila som k nej nekonečnú a bezhraničnú lásku a vtedy som to pochopila. Bola to láska k sebe samej. Pochopila som, že moje telo a moja duša neboli stvorené, aby som nimi opovrhovala, ale aby som si ich vážila a milovala ako ten najväčší zázrak a dar tohto nádherného sveta. Pochopila som, že Lana je súčasť mňa, a že kým ona bojovala o život, ja som ho potláčala a opovrhovala ním. Akoby som ju zabila. Akoby som zabila toto milé, dobrosrdečné a najlákavejšie dievča plné života, ktoré rozdávalo slnko a radosť do srdc svojím úsmevom.

Vstala, podišla ku mne a vrúcne ma objala. Bolo to niečo neopísateľné. Bolo to také silné a vrúcne, že sa to dá len sťažka popísať slovami. Našla som samú seba. Spojila som sa sama zo sebou. Bola som plná lásky a porozumenia. Bola som ako znovuzrodená. Vtedy ku nám prišla Bela a aj ona sa k nám pridala. Obe nás objala a v ten okamih sa všetko ešte tisíckrát zintenzívnelo. Bolo to také neskutočné. Bolo to také nádherné. Akoby som bola uprostred niečoho veľkého, akoby som bola v strede čistej a mocnej Lásky. Akoby som bola stredom celého nekonečného Vesmíru, akoby som bola... to žiariace Svetlo uprostred ničoho, uprostred nekonečnej prázdnoty. Bola som Doma...